

DUERNES DRONNING

eller

Jeg samler på døde duer

af

Michael Svennevig

I skal ikke kigge sådan på mig. Lad være med det! Tror I ikke at jeg mærker det... ubehaget. Jeg kan se at I tænker, hvorfor kommer hun her med sine døde duer? Men det er, fordi I ikke forstår det. Ikke sådan som det er. Jeg ved det godt... det er ikke *normalt*. Jeg ved det. Det kan godt være at jeg lugter, men det er der ikke noget at gøre ved, sådan er det bare. Det tager fat i én, lidt efter lidt. Når man lever ude på kanten, er der langt ned, og af og til falder jeg ud over, og så er det klart en fordel at lugte. (snuser til sig selv) Så slemt er det nu heller ikke. Det er da klart at jeg ikke dufter af sæbe. De tider er ovre, og det er også meget godt. (modstræbende) Ja, det er det måske. Hvad skulle det gøre godt for med al den hygiejne og manicure? Ingen verdens ting hjalp det. Det kunne ikke skærme mig mod det der skete, da jeg røg ud over, og sank til bunds - det var dengang at jeg mødte dem... duerne. Det var ikke bare duer, sådan almindelige duer. Men det forstår I ikke. Det var noget, der var meget større. Det er som at kigge ind i en ny dimension. Men det *lignede* duer... Jeg tog mig af dem, sørgede for at de fik noget at spise. Jeg blev både deres mor og far. De blev mine. Vi var i familie med hinanden, og man skal være god mod dyrene - og især, hvis man er i familie med dem. Og det er vi. Mennesker og dyr har meget til fælles. Ja, jeg ved det det da godt. (kigger på duen) Den er død. Stendød, men jeg kan da ikke bare efterlade den. Smide den i en skraldespand? Det gør man da ikke med sine venner. Ikke når man er så tæt. Så jeg tager dem med. Jeg ved godt at de lugter. Lidt... de er jo ikke så store. Så det er ikke så slemt. Det er en *ærlig* lugt. Jeg er færdig med sæbe og creme. Det tilhører fortiden. Jeg forlod det. Gik ud af døren uden at vende mig om. Og har ikke savnet det. Overhovedet ikke. Jeg havde arrangeret det så ingen ledte efter mig eller fik mig efterlyst, ellers var det ikke gået. Jeg forsvandt. PUFF. Det var et ligegyldigt liv jeg levede. Det var noget andet jeg ville. Jeg havde forvildet mig væk, og da jeg forsvandt, øjnede jeg en mulighed til at finde tilbage. Til det, der engang havde været. For længe siden. Det var uundgåeligt, egentlig. Alle mine små venner reddede mig. Jeg blev deres, og jeg fulgtes med dem videre. Det allerbedste er, når jeg falder i staver over dem. Jeg kan stå og kigge på dem... det rører ved noget... indeni. Fortabtheden forsvinder, og jeg finder tilbage. Til alt det, der var før jeg forsvandt i duften fra mine cremer.

Jeg ser dem lette og det giver et sus i maven. Indeni er der noget, der følger med. Det løsner sig og letter. Det svæver af sted højt oppe over mig. Jeg kan blive ved med at stå og se efter dem, når de langsomt fortøner sig. Som små svindende punkter mod himlens blå uendelighed. Og så ved jeg, at jeg gjorde det rette. Selv om jeg aldrig kan gå tilbage. Aldrig mere. Jeg følger med videre. Der er kun vejen frem mod alt det, der venter.